

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 4. – 9. ročníku

2012 / 2013

Kuna a zima

Na ulici hustě sněží,
pod oknem nám kuna běží.

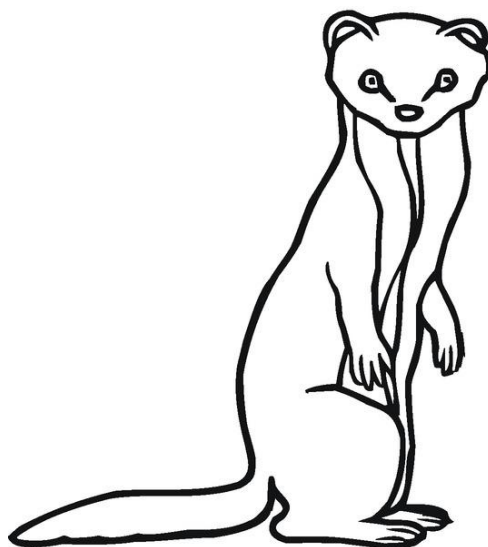
Protože má strašný hlad,
odmítá si s námi hrát.

Kdyby tady jaro bylo,
kuně by se ulevilo.

V lese by si za chvíličku,
ulovila koroptvičku.

Koroptvičku by si snědla,
nálada by se jí zvedla.

Barbora Hédlová, 5. B

Měsíce

Leden

Vytahuji brusle na led,
do čajíčku dám si med.
Už bruslím na rybníčku,
dám si citron do čajíčku.

Hana Bušová, 4. A

Leden

V lednu svítí sluníčko,
ale jenom maličko,
tak jsme doma zavření
a pak venku zmražení.

Matěj Kobylka, 4. A

Leden

V lednu sněhuláka postavíme,
na hlavu mu hrnec dáme.
Z kopce na saních jezdit budeme
a pak do sněhu spadneme.

Tobiáš Slanina, 4. A

Únor

Ledy tiše tají,
sněženky už rozkvétají.
Již začíná jaro,
kdy už bude léto, Sáro?

Hana Bušová, 4. A

Březen

K Velikonocům cítím lásku,
kluci chodí na pomlázku.
Nestačím barvit vajíčka,
které mi dala slepička.

Hana Bušová, 4. A

Duben

Tenhle měsíc miluji,
někdy se v něm zadýchám,
prvního se však zasměji,
když někoho nachytám.

Monika Štěpánková, 4. A

Květen

V květnu všechno zraje,
někdy ještě taje.
Rostou také kytičky
pro nejmilejší matičky.

Anna Macháčová, 4. A

Červen

Učitelky chystají testů plánky,
protože se uzavírají známky.
Dostáváme vysvědčení,
naší práce hodnocení.

Miroslava Skoupá, 4. A

Červen

V červnu zrají jahůdky,
červenou barvu mají.
Jsou to skvělé pochoutky,
na jazyku se rozplývají.

Anna Machačová, 4. A

Červenec

Hurá, hurá, už skončila škola.
Zpíváme si tra la la.
Pojedeme na tábory,
kde rostou krásné bory.

Jana Šebelová, 4. A

Červenec

V červenci mám narozky,
je to pro mě supr.
Dostala jsem botasky,
minulý rok kufr.

Monika Štěpánková, 4. A

Srpen

V srpnu svítí sluníčko,
opálí nás maličko,
koupeme se v moři,
moře se nám dvoří.

Anna Machačová, 4. A

Září

Na návsi se sejdeme,
pro jablíčka půjdeme.
Půjdu pro ně hned teď,
budou sladké na pohled.

Viola Kučerová, 4. A

Září

Už skončily prázdniny,
nesmíme dělat koniny.
Zase musíme do školy
dělat nudné úkoly.

Miroslava Skoupá, 4. A

Říjen

Říjen listy barví,
všechny barvy mají.
Listy na nás padají,
na zemi pak zrezaví.

Anna Machačová, 4. A

Listopad

V listopadu listí padá,
barevná je celá zahrada.
Měsíc listopad
dodává nám chlad.

Michaela Straková, 4. A

Prosinec

V prosinci Ježíšek přiletí,
těší se už na děti.

Všichni kapra sníme,
potom dárky rozbalíme.

Tobiáš Slanina, 4. A

Prosinec

V prosinci jsou Vánoce
zase jednou po roce.

Ježíšek nám nadělí
dárky večer v pondělí.

Magdalena Vítová, 4. A

Prosinec

V tomto měsíci jsou Vánoce
konečně jednou po roce.

V prosinci končí rok,
do nového už jen krok.

Miroslava Skoupá, 4. A

Školní potíže

Hola hola
škola volá.

Bořík nás zas honí,
na hodinu zvoní.

Škola hoří,
zdi se boří.

Vybíháme ze školy,
schováme se pod stoly.

Patrik Lůdl, Matěj Kobylka, Tobiáš Slanina, Martin Malík, 4. A

Velikonoce

Velikonoce jsou prima,
konečně odešla zima.
Zelená se travička,
pase se na ní kravička.

Ptáci nám tu povídají,
že se lesní včely rojí.
Kluci vyjdou na procházku,
vezmou si s sebou pomlázku.

Když jim dáme vajíčko,
zmrskají nás maličko.
Když je ale nedáme,
tak to pěkně schytáme.

Miroslava Skoupá, 4. A

Rezavé kotě

Jedno malé kotě,
vyrazilo do světa,
má klubíčko vlny,
čert vem všechna koťata.

Smáli se mu,
že je kotě rezavé
a teď ale pláčou pro ně,
že je někde ztracené.

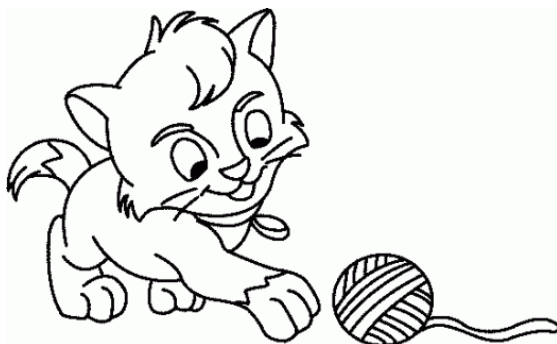
Kotě se však vrátilo,
každý se mu omluvil,
teď už se mu nesmějí,
ptají se, co objevil.

Já vám tedy viděl věci,
brouk porazil medvěda,
pohádky mi na noc četl
samotný pan Lebeda.

Osazenstvo náhle ztichlo,
to je idol koček všech.
Jedno kotě z lásky k němu,
obrázky o něm má po všech zdech.

Je takový jak se říká,
nebo jiný, povídej!
Náš kocourek, ale mlčí,
celé si to vymyslel.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Kočka manekýnem

Možná víte, že naše kočka
má tyrkysová očka.

Kolem pasu černý pásek,
malou mašli na ocásek.

Na pásku má zlatou stuhu,
mňouká jen na první dobu.

Boty na podpatku taky,
šperků, pásků, plné mraky.

Tahle kočka, každý tuší,
každý den si čistí uši.

Její náušnice dlouhé,
dosahují přes tři metry pouhé.

Slova

Ze slov poskládaná věta
nejdokonalejší věc světa.
Bez slov nebyl by svět
a svět ten je plný vět.

Vět až se ti hlava točí,
jako když jsi na kolotoči.
Třeba knížky, ty jsou taky
slovy popsané jak mraky.

Věty nebo souvětí,
kdo se hrabe na věty.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Duha

Na obloze vidím jednu krásku,
objeví se jako na provázku.
Když slunce svítí a déšť padá,
tak je tady jedna rada.

Dívejte se pozorně na oblohu,
objevíte tam krásnou duhu.
Barvy jsou vždycky jako z pohádky,
jsou jako kytky z tvojí zahrádky.

Modrá je jako jarní nebe,
ty vidíš mě a já tebe.

Oranžová jako kvítí,
žlutá, jak když slunce svítí.

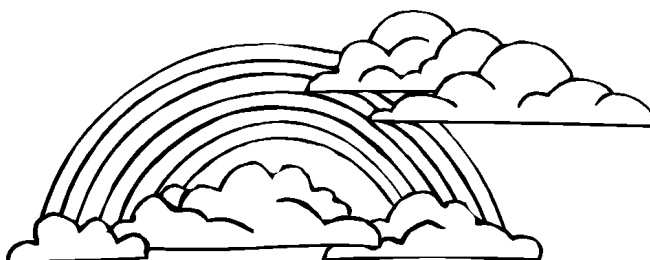
I fialový pruh duhy znám
a jakou barvu teď máme dál?
Zelenou jak na louce trávu.

A mám ještě jednu zprávu.
Že tu máme červenou,
víc už toho nesvedou.

Už k tomu nic moc není
Jenom to, že se barvy mění.

aby duha déle byla,
musí pršet, svítit slunce
a ne být zima.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Bílá zima

Každého, kdo by zimou žil,
úkolem bych pověřil.
Ať rozpráší bílé peří,
ať je zima, ať už sněží.

Teď je zima, každý tuší,
že je mráz, až mrznou uši.
Když zvonky zvoní, vyhrávají,
na okno dám pro Ježíška psaní.

Zvuk rolniček mi v uších zní
a je den, ten poslední.
A už vím, že zítra ráno,
budu křičet: „Je Štědrý den!“
Avšak těším se až na večer.

Vánoční koleda

Věřím na magické Vánoce,
vločka rozpuštěná je na ruce.
Dárky Vánoc já mám ráda,
atmosféra dům ovládá.

Každá hodina trvá den,
za to může nedočkavost jen.
Nejen děti, ale i dospělí se těší,
když na stromeček ozdobičky věší.

Rádia hrají krásné písničky,
v uších znějí vesele rolničky.
Rolničky hlasem medovým,
co bude dál, už vám nepovím.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Leden

Když už venku méně sněží,
sáňkovat jde pouze stěží.
Na silnici čvachtá sníh,
už není domů zapadlých.

A potom stojí za zmínku,
já řeknu vám svou vzpomínku,
že když je leden,
tak začíná den hned ráno křikem:
„Pojďte, jdeme ven!“

Únor

Zima už končí, milé děti,
v trávě už jsou první květy.
Sněženky sněhově bílé,
do jara zbývá jenom chvíle.

Už brzy objeví se květy,
a já rychle mezi vraty,
vběhnu hodně vesele,
slunce svítí, co vás nemá,
hned vylezte z postele.

Březen

Sluníčko už svítí ráno,
nepálí však jak by rádo.
To si schová na léto,
první ptáčci přilétají,
stavět hnízda neváhají.

Potom už zelená se tráva,
březnu proto třikrát SLÁVA!
Já mám březen tolik ráda,
nikdo zimu nepostrádá.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Duben

K dubnu nevím skoro nic,
k předešlým měsícům vím víc.

Však barví se kraslice,
podle velikonoční tradice.

Kluci chodí na pomlázku,
vykoledovat si vajíčko.
Konečně není brácha doma,
ahoj, kluci, zdravíčko!

Květen

Květen už podle jeho názvu,
v znalostech o něm trochu vážnu.

Květen neboli máj,
co mám vykládat dál.

Tolik básní na něj je,
básníků oblíbené téma.
Nic zvláštního se v něm však neděje.
Ó omyl, všechno zraje, všechno kvete,
jak se mi to jaro plete.

Červen

Zlatem omalovaný červen,
tak kdy se zase sejde?
Volají žáci vesele,
Hurá, už je po škole.

Těžkou tašku nemusíme nosit,
Můžeme si užít klid.
Úlohami nemusíme se dusit,
teď, ale čím překvapit?

Gabriela Štrajtová, 6. B

Červenec

Skotačit a dovádět,
v červenci je prima svět.
Když už slunce tolik svítí,
je nejlepší bazén mítí.

A když ne, tak na dovolenou,
co si ale mám vzít s sebou?

Zavazadla, batohy
a potom skočit do vody.

Srpen

V srpnu už je konec léta,
tolik kvítek odkvétá.
Už se blíží školní rok.
uděláme do něj krok.

Brzy tady podzim bude,
děti budou mít po nudě,
Že musí jít do školy,
no tak, buďte veselí.

Září

Hurá, hurá, zvonek zvoní,
k září se to tolik hodí.
Už je první školní den,
začíná školáků zlý sen.

No co, uteklo to jako voda
a začalo zas všechno znova.

Sešity a učebnice,
musíme teď všichni nosit.
To do školy patří přece,
to si musí každý zkusit.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Říjen

Zvedá se vítr větší, menší,
den je kratší a noc delší.
Barví se listy do žluta a hněda,
nemám co říct, nebo možná, leda?

Všude je to tolik barevné,
pocity jsou jistě vzájemné,
Vypadá to tolik vesele,
stojí za to vylézt z postele.

Listopad

Kdybych měla říci jednu z mých básní,
řeknu jenom to, že listopad je krásný.
Že je v něm spousta různých barev,
na listopad je zkrátka spoleh.

Zelená je barva listí,
kdo to neví, tak to zjistí.
Tuhle báseň skončím tím,
že listopadu lichoťím.

Prosinec

Prosinec je celý zasypaný,
jak z obrázku od Josefa Lady.
První je Mikuláš,
před čertem jen strachy polykáš.

A anděl je dobrých lidí,
to vše ze shora vidí.

No a jsou tu Vánoce,
zase jednou po roce.
Dářečky a stromeček,
to vše, když zazvoní zvoneček.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Slunce

Slunce svítí a i pálí,
dobrou náladu však má-li?
Má ji a je veselé,
hned vylezte z postele.

Slunce říká, LENOŠI,
lenošit nás netěší.
Rychle at' jste z postelí,
pospěšte si do školy.

Autobus už nechytnete,
běžte nebo utíkejte.
Stejně je to marný boj!
Slunci zdar a vám ahoj!

Snění

Dočítám knížku, už poslední věta,
oči se klíží a chce se mi spát.
Pak náhle upadnu do spícího světa,
kde všechno je možné, tak nechám si zdát.

Princezny, princové všechno co chcete,
tohle je možné ve spícím světě.
Ve světě fantazie všech malých dětí,
nejlepší z nejlepších jsou tyhle světy.

Každý má svůj, jiného není,
tam prožiješ zlé i dobré snění.
Ráno se probudíš vesele snad
a těšíš se na večer, co necháš si zdát.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Čert na třech tlapkách

Čerstvý chladivý sníh mi křupe pod promrzlými tlapkami. Myslím tím pod třemi promrzlými tlapkami, co statečně vydržely útok toho pomateného toulavého vořecha. Jauvajs, ta chudinka pravá přední packa mě bolí, už jenom když si na něj vzpomenu. To mi byl čert dlužen. Raději se tedy zastavím a pořádně si ji olížu.

Najednou uslyším hlasy.

„Babí! Babí! Podívej na tu roztomilou kočičku!“ To už ke mně běží nějaká cizí malá člověčice a zběsile okolo sebe mává rukama v pletených palčácích.

„Jsem kocour, copak to nevidíš? Žádná kočka!“ zaprotestuju. Jenže po pár nepříliš dobrých zkušenostech s lidmi už vím, že mé řeči nerozumí. Ještěže já té jejich ano.

„Asi je jí zima! Vid', že si ji vezmeme domů, babí?“ piští člověčice a pokouší se mě chytit. Bohužel tak nemotorně, že se neustále dotýká mé pravé přední tlapy. Kromě toho, že sebou při těch nepříjemných dotecích párkrát škubnu, se nesnažím nijak protestovat. Moje zkrhlé tělo by mě stejně neposlechlo.

„Pane bože, Májko! Okamžitě to zvíře polož!“ To přichází další člověčice, tentokrát několikanásobně rozměrnější. To mi ještě scházelo.

„Kšá! Zlá kočička, zlá kočička! Kšá!“ zařve na mě. O co se to jako snaží?

„Hele, tak zaprvé, nejsem žádná kočička, jestli dovolíte. A už vůbec ne zlá,“ pokouším se vznést námitku. Není mi to nic platné.

„Májko, slyšelas? Pusť to zvíře! Vždyť vypadá jako čert!“

„No dovolte, madam?“

„Ale babí, vždyť je to tak roztomilá kočička. A je jí zima. A má bolavou packu. Musíme si ji vzít domů.“ Ta malá člověčice si asi myslí, že když bude dupat tou svou nehezkou sněhulí do země, pomůže jí to tu almaru obměkčit. Ale podívejme, nejspíš jsem se mýlil.

„Hmm...ale dělám to jen proto, že budou Vánoce. A bydlet bude v krabici v kůlně!“

„Jasně, babí! Děkuju!“ Ten skřítek začal zběsile skákat a velice nepříjemně mě mačkat.

„Pojď, kočičko. Budeš bydlet u nás. Tady do lesa by ti přece Ježíšek nedonesl dárek.“

Skvěle. Nemůžu si nevšimnout, že se na mě ta široká babizna mračí jako čert. Skoro z ní jde strach.

„A budeš se jmenovat Čert,“ zajásá skřítek. Ještě lepší. Alespoň si konečně uvědomila, že jsem kocour.

Michaela Krupová, 8. A

Vzpomínka

V posteli ležím
sama s brekem,
vzpomínky na ten krásný večer,
kdy psala jsem si jen s tebou ....

Už je to minulost
a já musím zapomenout.
Máš teď jinou,
já jsem nic.
Bojuju o tebe víc a víc...
Užívej si, měj se krásně.

Jen o tobě píšu básně.

Michaela Hrubošová, 8. B

Jsi pro mě vším

Myslím na tebe den co den,
jsem ráda, že to není jen sen.
Nikdy jsem nevěřila, že budem spolu,
už od začátku jsem tě chtěla celou dobu.
Když jsem tě uviděla, vytvořil jsi mi úsměv na tváři,
máš úžasný oči, který ve slunci zazáří.
Nikdy nebudu litovat, že jsem tě poznala,
každou chvíli bez tebe se mi kolena podlomila.
Promiň za všechny hádky,
byly strašně zbytečný a chci tě zpátky.
Bez tebe nechci být,
jen s tebou je mi vážně líp.
Vědět, že jsem bez tebe, je hrozný pech,
každou sekundou bez tebe pomalinku ztrácím dech.

Nikola Sedláková, 8. B

Obrázek

Vezmu si štětec,
nakreslím obrázek.
Na něm cestu hladkou,
občas jen oblázek.

Vezmu si štětec,
nakreslím tvář.
Možná je známá
a možná ji znáš.

A k hlavě nakreslím
postavě tělo
a tak dál přemýšlím,
co by to chtělo?

Ještě nakreslím postavě nohy,
asi mám pro kreslení veliké vlohy.
Nad postavu nakreslím sluníčko jasné,
když tu nade mnou maminka lampičku zhasne.

Řekne mi vesele:
„A teď už spi!“
A ještě popřeje:
„Měj sladké sny“.

Gabriela Štrajtová, 6. B

Smysly

Je pro všechny dobře známé,
že pět smyslů každý máme.

Když tě venku něco ruší,
zaznamenají to uši,
anebo je velký ruch.
Správně! První bude sluch.

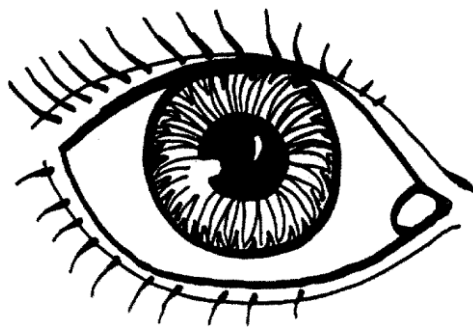
Slzy tečou, když člověk brečí,
tečou mu přímo z očí.
Na nebi zahlédneš mrak.
Ano, přesně! Je to zrak.

To je krása, toto voní.
To snad ani možné není.
Hepčík! Teď jsem z toho kých.
Důležitý je i čich.

Něco sladké něco slané,
copak to tu dneska máme?
Sníst to, je to co nás nutí,
dostali jsme se i k chuti.

Poslední smysl bude každý znát.
Výborně! Je to hmat!

Valerie Beranová, 9. B

Žij!

Když v životě poznáš zlobu,
pýchu, závist a zradu k tomu,
musíš se vzchopit a jít dál,
nesmíš dovolit, aby si život s tebou hrál.
Snaž se splnit si co nejvíc snů
a tím odstartovat svoji hru.
Radu moudrou vem si k srdci,
úsměv, radost a lásku nésti musíš přeci.
Tak chtěla bych říct právě tobě,
ve svých rukou drž pevně život svůj.
Vždy promysli varianty obě
a běž si zatím stůj co stůj!

Valerie Beranová, 9. B

***

Přišlo jaro, slunce svítí,
všechno kvete, voní kvítí.
Jaro přišlo, velká sláva,
slunce vyšlo, roste tráva.
Růže, narcisy a konvalinky
natrhané od maminky
pyšní se nám v kuchyňce
ve vázičce na lince.

Léto už se také blíží,
slunce více se prohlíží.
Horko je pak do sukýnky,
už odkvetly konvalinky.
Ovoce v zahrádkách zraje,
všemi barvami to tam hraje.

Po létě to podzim jistí,
barví se a padá listí.
Do každyčké nádoby
dají všichni zásoby.
Veverky sbírají oříšky,
medvědi připravují pelíšky.
Počasí se mění čím dál tím víc,
po létě zbyly jen vzpomínky a pak už nic.

Přichází zima, mráz a sníh,
venku však vládne dětský smích.
Sněhuláky staví rádi
všichni moji kamarádi.
A po velké legraci
přijde Ježíšek s Vánoci.
Strýcové, babičky a neteře,
zkrátka všichni se sejdeme u společné večeře.

K novému roku už jenom krok,
pěkně pomalu, žádný skok.
Pořádně do něj nabrat síly,
s chutí a hlavně s pílí.

Valerie Beranová, 9. B

Vlny

Někdy se s břehem zdraví
jak s dobrým kamarádem,
jindy jak smečka vlků
trpící krutým hladem.

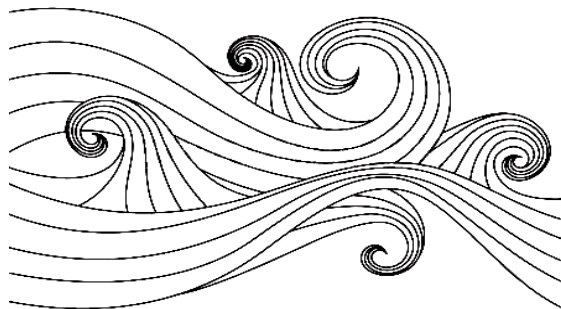
Někdy jen přijdou
a pak tiše zmizí,
jako by břeh
byl někdo cizí.

Podobné jsou nám,
lidem, docela,
mají krutost d'ábla
a něhu anděla.

Zničí, na co přijdou,
když d'ábel jim vládne.
Náruč je přátelská,
srdce však chladné.

Anděl sice po něm
jeho zlo spraví.
Jenže d'ábel,
ten se nikdy neunaví.

Michaela Krupová, 8. A

Stopa ve sněhu

Vločka za vločkou snáší se z oblohy
rovnou na zem.

Jak jediná útěcha krajiny skolené
neúprosným mrazem.

Protože jejich matka Voda
stvořila je chladné,
kdejaký kvítek, jehož se dotkne,
bez milosti vadne.

Společně tvoří přikrývku,
která na pohled porušit se nedá.
Běda však tomu, kdo se jí dotkne.
Ať štěstí jinde hledá.

Chladí a pálí v jedné chvíli.
Člověče, nenič tu krásu!
Již si živly vytvořily
jako pro otroky mrazu spásu.

Co tu po tobě zůstane?
V úkazu, co přírodě stál za něhu?
Co tu po tobě zůstane?
Jen stopa. Stopa ve sněhu.

Michaela Krupová, 8. A

Stopy ve sněhu

Kam vedou ty stopy?
Ptám se, bílé jako sníh,
do tajemných dálek
jedem na saních.

Vše je jako v pohádce,
kryté bílou peřinou,
Stopy velké, malé
cestičkou se vinou.

Chodím tudy rád.
Stopy můžu počítat,
je jich na tisíce...
Zítřka jich bude ještě více.

Vojtěch Konečný, 7. B

Stopy ve sněhu

Stopy jsou různé.
Někdy očím skryté, ale i viditelné.
Stopy po smutku či radosti
v srdci zůstávají.
Ale stopy ve sněhu
po člověku roztávají.

-

Procházím zasněženou krajinou
a zanechávám ve sněhu své stopy,
které dělají mě boty.

Kamila Kalová, 8. A

Stopy ve sněhu

Byl krásný zimní den. Nádherná zářivě modrá obloha bez jediného byt' jen nepatrného mráčku, jenž by snad mohl jakkoli bezvýznamnou měrou narušit její nekonečnou a vše prostupující rovnováhu, obklopovala celou naši milovanou matičku Zemi, ve snaze přikrýt veškerý ten svět i nás samotné oním zářivým závojem čistoty a vědění, abychom nakonec mohli všichni splynout v jeden nekonečný celek. Mírný chladivý vánek nezištně proplouval mezi stromy a kopečky a jako stádo vznešených bílých koní poklidně uháněl nad bělostným jasem zasněžené louky, jakoby snad toužil potěšit každičkou živou bytost této planety svojí nevinnou přítomností. Kulaté líbezné vršky objímaly krásné nekonečně klidné údolí zdejší krajiny, v tichosti spící pod neustávající ochrannou rukou matičky zimy a já kráčela tiše jako stín samým středem této kosmické hry nebes a země po jednobarevných pláních zdejších luk, ztrácejících se někde v nekonečnu za horizontem, jako bych byla neznámým poutníkem, zatoulanou ovečkou, jež se snad pouhou náhodou ocitla v tomto majestátném ráji, do něhož však i přes svou nepatrnost neoddělitelně patří. I ono nekonečné bílo tvořené statisíci drobnými sněhovými vločkami jsem vnímala celou svou přítomností, jako neodmyslitelnou součást mě samotné.

Mé oči se upíraly k měkoučké líbezné zemi a pozorovaly každičký můj krok, vrývající se do sněhové podušky, jako písmena starodávných lidí pečlivě vepsaná do hliněných destiček. Jakoby zázračným kouzlem se mé stopy stávaly neodmyslitelnou součástí této bělostným jasem do dále zářící krajiny, která je vítala a přijímala ve své nekonečné lásce, zcela nerozeznatelné od soucitu, jež chová matka ke svému nejdražšímu dítěti.

Kráčela jsem dál zasněženou krajinou a přitom cítila, jak se mi sílicí vítr dostává i do těch nejnepatrnějších skulinek hřejivého oblečení a vesele si pohrává s mými pocuchanými vlasy, poletujícími jako lehoučká peříčka ze strany na stranu. Vše bylo tak krásně vyrovnané a stálé, nic na celém tomto světě nepatřilo mezi špatné nebo zlé. Každíček tvoreček tu měl svůj třeba jen malinkatý domeček, do něž by se mohl schovat a přečkat v něm těžké chvíle svého strastiplného života. Celým svým srdcem jsem vnímala onu nekonečnou harmonii prostupující tímto krajem i veškerým vesmírem a v samém nitru mě samotné zaznívala tichá modlitba za mír v celém univerzu. Čas přestával fungovat, byl zbytečný a zcela zanedbatelný, když vše ve své harmonii a kráse splývalo s věčným bytím. Jen mé stopy zabořené hluboko do sněhu vytvářely pevný ničím neporušený bod, vyměřující mou existenci i jakési pozůstatky času, jenž v nich neustále přetrvával jako věrný pejsek, vděčně sloužící svému drahému pánovi.

Na rameno mi dopadla sněhová vločka. Cítila jsem, jak se rozpouští a mizí v onom přívalu hřejivého tepla, pálicího jako tisíce malých sluncí, a stávala se součástí nekonečného koloběhu vody, z něhož již kdysi tenkrát nebojácně vystoupila. Vracela se zpět k oné obrovské síti jezírek, potůčků, rybníků a říček, kde ji již tak dlouho vroucně očekávala milovaná matička voda, poklidně šumící i bublající tichou ukolébavku pro utmácené děťátko, vracející se z dlouhého putování zpátky domů. Nebesa teď před zvědavými zraky ukrývala tajemná a majestátná opona nekončícího proudu šedivých oblaků, táhnoucích se ve své nezměrnosti až k samotným hranicím našeho vnímání. Nebeské sněhové krystalky padaly s nekonečnou ladností k zemi jako bělostná peříčka andělů, snášejících se z nedozírných výšin, abychom snad mohli s jejich pomocí naléznout

onen skrytý záhadný smysl celého univerza v nás samotných. I větřík, jenž se ze sladkého vánku proměnil na vznešený, silný, přece však tolik něžný vůz, projíždějící teď již vysoko v oblacích, nabízejí všem hledajícím poutníkům místo, kam by se směli posadit a vypravit se tak na nekonečnou cestu frekvencemi a dimenzí.

Sníh se z nebe sypal čím dál tím rychleji a mé stopy vtisknuté bílé pokrývce pomalu mizely. Jejich obrys se měnil a zaobloval, až se nakonec ztratil úplně, jakoby snad byl kapičkou čisté průzračné vody, vsakující se do měkké vlnité látky. A já jsem víc, než kdy jindy cítila pomíjivost rostlin, zvířat, věcí a vůbec všeho v tomto hmotném světě, který se spolu s každíčkou svou součástí do nekonečna otáčí a točí ve věčných kolech osudu, zániku a znovustvoření. I můj život je vlastně pouze jedna nesmírně dlouhá součástka obrovského cyklu existence a smrti, jež pohlcuje mě i všechny ostatní lidské bytosti jako nekonečná černá díra bez jediného jasného bodu, zářivého lana, jehož bych se mohla zachytit a vystoupat po něm až do bezčasového království. Připadala jsem si jako bájný Fénix, pták, jenž poté, co již zcela zestárne, vzplane věčným ohněm vědomí a ze svého popela znovu povstane jako čisté neposkvrněné mládě se těšící se z divů a zázraků pozemského ráje. Stejně jako já ovšem nedokáže najít štěstí, mír ani lásku tichého bytí za hranicemi prostoru a času.

Moje stopy ve sněhu, jež jsem až dosud vnímala jako krásná znamení, navěky vtisknutá mé drahé matičce Zemi, se teď již téměř ztratily v nikde nekončícím proudu zamrzlých kapiček vody a jejich zdánlivá věčnost se s každým sněhovým zrníčkem, snášejícím se nad mojí hlavou, rozplývala jako šedivá horká pára, nezištně mizící nad obrovským hrncem vědění. Čas, jenž mně ještě před chvílí připadal jako zcela zanedbatelný, jakoby byl pouze jedním z tisíce zrníček písečné pláže, přesypajících se tam a zpátky bez významu či pořádku, náhle odkrýval svoji moc a já najednou věděla, jak velkým úžasným velkým učitelem je. Bez něj by byl můj život na této modré planetě zcela zbytečný. A i když budu stejně jednou muset najít onu správnou cestičku mezi tisíci a tisíci stezičkami, vedoucí do krásných neznámých krajů vzdálených všem z jeho bran, je můj život s pokorou a čistotou v srdci bok po boku s časem jako milovaným přítelem jedinou zářivou cestou k dokonalé radosti a štěstí.

Dále jsem pohlížela na vlastní otisky ve sněhu s láskou a vírou vepsané do tváře mé nejdražší země, jež teď již zcela splynuly s okolní krajinou a hluboko ve své vlastní duši jsem pokorně skláněla hlavu před mocným, přece však spravedlivým časem i celým nezměrným vesmírem se všemi zákrutami a cestičkami, vedoucími k samému středu jeho nekonečnosti.

Pokračovala jsem ve své poklidné cestě touhy a mlčení a v tichosti přejímala nad tím, kolik tisíců bytostí tu již kráčelo přede mnou v podobě bezpočtu odrazů časových koleček a cyklů, z nichž všichni stejně jako já věřili ve svou vlastní dokonalou věčnost. Teď už zde zbyla pouze vzpomínka ukrytá v nitru každého z nich, která navždy zachovávala onu krásnou vizi úzké pěšinky na pomezí všech světů. I já se zanedlouho stanu pouhou nepatrnou myšlenkou v očích milionů poutníků v poklidu jdoucích touto cestičkou po mně v mých, teď již dávno zaniklých stopách. I přes svou malichernost však navždy spočine v nezištné knihovně středu univerza i v mém vlastním srdci, podobně jako kopie krásné dívky, sklánějící svoji hlavu nad hladinami klidného jezera.

Moje kroky se uchýlily k domovu, který mě vítal jako své nejdražší unavené dítě toužící v pokoře spočinout v samém středu jeho království a má pouť bělostnou krajinou na pomezí skutečna a lásky se nezištně rozplynula ve věčném proudu času. Ovšem vzpomínka v mém srdci navždy přetrvala, prozářila svým neustávajícím jasem celé univerzum a stala se nekonečně zářivým majákem světla, umožňujícím každé bytosti tohoto vesmíru naleznout nikdy nezanikající světlo, poznání a klid.

Monika Malachová, 8. A

Stopy ve sněhu

Snad proto napad sních,
že uvidím ty stopy a půjdu podle nich.

Snad proto napad sních,
tvé chladné dlaně, zahřeju v těch svých.

Podle čeho poznám, žes tu byl?
Tvůj vzkaz se v sněhu rozpustil.

V korunách stromů zpěv ptáků začal znít,
já smutním po stopách sněhových.

Pár posledních vloček k sobě poskládám,
do nich otisk svého srdce dám.

Vždyť léto tvoje bílé stopy nepozná,
vrať se zpátky, zimo studená.

Za rok, až se zima vrátí zpátky,
dokončím tyto nedopsané řádky...

Tereza Krejčí, 8. A

Stopy ve sněhu

Sny se mi zdávají často, ale tento byl opravdu přízračný a tajemný. Byla jsem na velké, rozlehlé mýtině, zalité ještě bledým měsíčním světlem protkaným stříbřitými paprsky mlhy. Vše bylo tak skutečné! Všude okolo mě bylo bílo, keře i stromy byly pokryty sněhem a pod neoblomnou vládou zimy odpočívaly a čerpaly novou energii. Toto vše pak ještě dokreslovaly miliony sněhových vloček, sypajících se z černé oblohy. Uprostřed toho všeho jsem stála. Mé kroky tlumila chůze sněhem, jak jsem se pomalu blížila ke krásné studánce s křišťálově čistou vodou, abych se napila. A nebyla jsem jediná. Zčista jasna se vedle mě zjevily dvě bílé laně s očkami jako korálky a hleděly na mě udiveně. Pomalu jsem k nim přistoupila a pohladila je. Soudě podle toho, odkud vedly jejich stopy, asi urazily velmi dlouhou cestu. Pokračovala jsem dál. Najednou ke mně kdesi z dálky dolehly táhlé zvuky. To vlci vyli smutně a žalostně na měsíc. Zrychlila jsem krok. A najednou bylo ticho. Ve vzduchu však viselo velké napětí, které by se dalo krájet. A pak se to stalo! Vzápětí se ke mně začali odkudsi z oblohy snášet okřídlení jednorozci. Jejich oči jasně žhnuly v temnotě, jako dvě hvězdy. Vzápětí už plavným a vyváženým klusem doběhli ke mně. Poté jsem se už vyšvihla na hřbet jednoho z těchto ušlechtilých zvířat a rázem jsem už necítila půdu pod nohama. Stoupali jsme stále výš a výš k nebesům. Byl to výjimečný a neopakovatelný okamžik.

Bledá záře pouliční lampy se jemně a něžně dotkla mých očních víček. Pomalu jsem pootevřela oči a pak mně to teprve došlo... Vše bylo pryč. Z mého nočního dobrodružství jsem byla opět zpátky v každodenním koloběhu života. Ručička mého budíku ukazovala teprve šest hodin ráno. Pro někoho brzo, pro mě, jelikož dojíždím autobusem, to byl ten nejvyšší čas vstávat.

Dole v chodbě spala naše fenka labradorského retrívra Bessy. Jakmile mě uslyšela scházet dolů ze schodů, šla mě přivítat. Poté jsem jí už jemně připnula vodítko a vyšla s ní na ranní procházku. Vše bylo podobné jako v mém snu. Až na to, že tam nebyli laně a jednorozci. Zato všude jsme viděly mnoho stop - velkých i malých a různě tvarovaných. Najednou jsem rychle přitáhla Bessyino vodítko, jelikož nám přes cestu přeběhlo stádo srnek. Škoda, že to nebyly ty krásné laně, které jsem spatřila ve svém snu... Poté jsme plynule přešly na polní cestu. Zde jsem podle otisknutých kopyt poznala, že tudy procházeli koně, kteří jsou ustájeni kousek od našeho domu. A s nimiž jsme se vzápětí setkaly. Jakmile mě a Bessy uviděli, přicválali k ohradě. Najednou proti mně stály ty krásné, ale zároveň smutné koňské oči velké jako dva korálky. Pomalu jsem vztáhla ruku na jednoho z nich. Prsty jsem se jemně dotkla jeho vlnité hřívy. Tiše zaržál, ale dovolil mně jej pohladit. Vzápětí přišli i zbylí čtyři koně, kteří se také začali dožadovat pozornosti.

Čas se však neúprosně krátil, a tak jsme se musely vrátit domů, abych stihla autobus. Cestou jsme ještě zahlédly pár desítek stop ve sněhu. Když jsme dorazily domů, tak jsem Bessy zavřela do jejího výběhu a vydala se na autobusovou zastávku. Cestou jsem si rovněž všimla nejrůznějších stop, které tu vychodili lidé. Byl přede mnou celý den. Avšak na ten krásný sen nikdy nezapomenu a uchovám si jej ve své mysli!

Kristýna Konečná, 8. A

Moje krásná stopa

Moje jméno je Paty,
potřebuji zimní boty.
V Olympii v Deichmanu
asi chvilku zůstanu.

Jsou tam velké akce,
to zas bude šance
koupit si teplé boty
do zimy i do roboty.

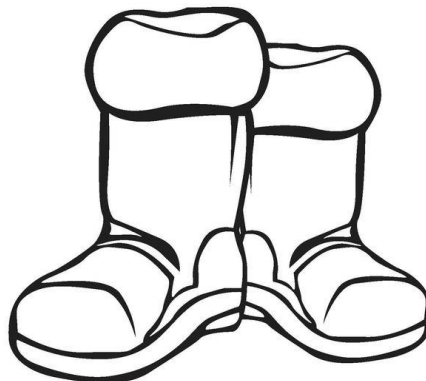
Už se těším - padá sníh,
venku slyším samý smích.
Jen si botky nazuji
a do sněhu zapluji.

Stopy tady, stopy tamhle,
už mě to k nim zase táhne.
Otisknu jen svoji botku
a hned si udělám její fotku.

Moje krásná stopa
vyvolala ale faux pas.
Ta stopa byla tak vzácná,
že jsem údivem sama žasla.

Jaké jsem boty koupila
a díky jim se všem líbila.
Od teď nakupuji jen v Deichmanu,
dokonce i slevu tam dostanu.

Petra Bezděková, Adéla Bláhová, 9. A

Začala zima

Venku zima, padá sníh
vyrážíme na saních.
Stopy se už rychle množí,
venku pořád hustě sněží.
Vidím stopy ptáčků, laní, lidí, moje
a už se ženu do pokoje.
Do pokoje rychle vtrhnu,
na počítačovou myš se hned vrhnu.
Venku pořád snížek padá
a mě u počítače bolí záda.
Zimu sice nemám rád,
ale zavolal mi kamarád,
jestli nechci s ním jít ven,
že je to tam jako bílý sen.
Tak jsem řekl teda: „Ano.“
A do kuchyně volám: „Jdu ven, mámo.“
Pozoruji svoje stopy
a říkám si: „To mám opravdu tak velké boty?“
Svoje stopy už nesleduji,
spíše se jim vzdaluji.
V dálce moje stopy mizí,
nahradil je někdo cizí.

Barbora Pohlová, Alena Menšíková, 9. A

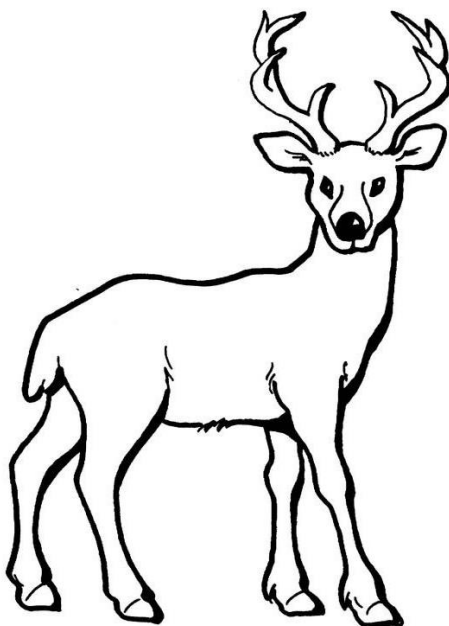

V lese

Viděla jsem včera ve sněhu
stopy velkých jelenů.
Vedly daleko, skoro až k lesu,
a tak jim seno do krmítka nesu.
Najednou jelena zahlédla jsem
a seno upustila jsem na zem.
Byl tak krásný a lадně běhal,
je velká škoda, že chytit se nedal.
Potom jsem spatřila jeho velkou rodinu,
dívala jsem se na ně asi hodinu.
Když ve sněhu ty jejich stopy vidím,
užívám si přírody a za její ničitele se stydím.
A tak naplním jim krmelec,
za to mě pochválil myslivec.
Naposledy jsem se nadechla čerstvého vzduchu
a najednou jsem uslyšela kvákat ropuchu.
Odcházím z lesa, mám pěknou vzpomínku,
jak viděla jsem velkou jelení rodinku.

Veronika Štorková, Aneta Štreitová, 9. A

ABECEDA

Q

Quido běží po poli,
cestou, necestou, pořád dál.
Pošlapal tam všechny brambory,
domů přišel červený
a z plna hrdla se smál.

Jan Leník, 8. B

O

O je jako nepovedená kružnice,
nebo jako nula na začátku stupnice.
Stupnice notová či na teploměru
nebudeme z toho dělat žádnou vědu.

Lucie Skoupá, 8. B

X

X je jako dvě písmena v sobě
Všiml jsem si toho kvůli tobě.
X je jako čtyři trojúhelníky v sobě,
Potřebuju jedničku, budu hodnej 😊.

Vojtěch Balázs, 8. B

C

Vypadá jako kolébka života našeho.
Pokud se houpe rychle,
nebudeme přemýšlet o životě.
A pokud se houpe pomalu,
budeme hodně přemýšlet o své budoucnosti.

Zlata Sedláková, 8. B

S

S je jako had,
pluje jako mrak.
Kroutí se jak řeka v Africe,
jako žížala z lednice.

Dominik Řičánek, 8. B

J

J jako háček rybářský,
který letí do vody
a způsobí tak příhody.
Můžem zažít u jezera všelijaké náhody.

Kamila Kalová, 8. A

E

E jako hrábě na listí,
jak tři stojící turisté,
jak tři svíčky bez knotů
a prkna od rozbitého plotu.

Jakub Bradáč, 8. A

X

Zkřížené meče bez rukojetí,
křížek na hrobečku, život každému letí.
Znak zákazu,
dvě zkřížené náplasti po úrazu.

Eliška Mlčůchová, 8. A

A

A jako krmelec pro zvířata,
jako žebřík zboku, co koupil táta,
jak označený úhel v matice,
štokrle bez sedátka, přízvuk opice.

Eliška Mlčůchová, 8. A

S

Jako had syčící,
v písku se vrtící.
Jako had,
který má hlad.

Oldřich Magda, 8.A

D

D je fáze měsíce,
sledují to lidí tisíce,
jak se na nás usmívá
a radostně přibývá.

Tomáš Veselý, 8. A

I

Růže bez trní a květů,
větev bez listí,
šíp zastavený v letu,
kartáček, co nám zuby vyčistí.

Martina Šebelová, 8. A

S

Jako plazící se had,
který mě neuškne snad.
Po cestičce si to pěkně šine,
pomáhej nám, Hospodine.

Petra Pokorná, 8. A

J

Je jako rukojeť, co deštníkům oporu skýtá,
lze si představit i háček na udici,
když rybka zlatá se tam chytá,
a já čekám v suchu na autobus na ulici.

Kristýna Konečná, 8. A

V

Ruku v ruce on a ona kráčí,
že jim kolemjdoucí vůbec stačí,
plavec šipku dolů skáče,
zobáčkem v hnízdě meztím pípá malé ptáče.

Kristýna Konečná, 8. A

E

E je jako hřeben malý,
kterému se zuby vylámaly.
Je to škoda veliká,
neučešem Pepíka!

Michaela Klimešová, 8. A

O

O jako rybník,
nad kterým ryba skáče.
Na břehu jeho
dívka smutná pláče.

Marika Kobylková, 8. A

C

C je jako sladký babiččin rohlíček,
co rozplývá se v ústech jako pěna,
ó necht' ty časy našich babiček
neporuší nikdy žádná změna!

Monika Malachová, 8. A

D

D je jako půlka velikého kroužku,
druhá část chybí k úplnosti,
i my jsme pouze dílkem vesmírného doušku,
než spočineme v tiché přítomnosti.

Monika Malachová, 8. A

J

J je jako hůlka směrem dolů obrácená,
stejně tak je mládí protikladem stáří,
každého z nás poznamená ona časů změna,
pouze pravá láska v srdci stále stejně září.

Monika Malachová, 8. A

X

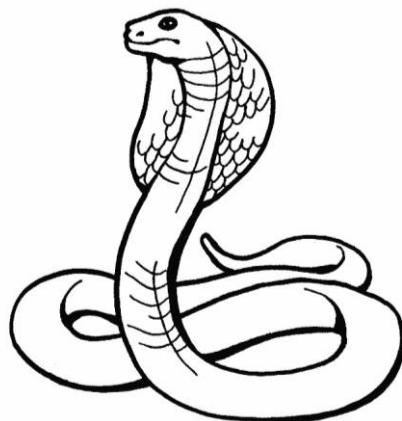
X je nedostižnost.
Něco, po čem toužíš, ale nemůžeš to mít.
X je prohra.
Nezbývá jen sklopit hlavu a životem dál jít.
X je zákon.
Ať už ti v tom brání někdo jiný,
anebo jen tvé svědomí, jež tíží pocit viny.
X je překážka.
Něco, co ti brání jít stále výš a výš.
X je výzva.
A je jen na tobě, jak si s ní poradíš.

Michaela Krupová, 8. A

S

S se kroutí jako had,
je to chřestýš, kobra snad?
Syčí pára z hrnce,
nikdo neví, kde má konce.
S je klikatá cesta,
která vede od řeky do města.

Zuzana Zvejšková, 8. A

Škola

Po prázdninách zase škola,
chodit opět dříve spát.
A ráno na nás volá:
„Musíte rychle vstát.“

První den je celkem v klidu,
třídní nás opět vítá.
Jsme tam jenom hodinu,
každý domů utíká.

Druhý den hned škola volá,
už je ráno jak má být.
Hned jak vstanu, máma volá:
„Honem, už tam musíš být.“

Po zvonění učitel jde,
to zas bude hodina.
Přijde a zavolá hrdě:
„Děti, jdeme do kina.“

Marek Drašar, Martin Klimeš, 9. A

Škola

Učitelé, učitelky
ve sborovně chytaj lelky.
Prý že nějaká porada,
to zas bude nálada.

Potom přijdou do třídy,
hned se vrhnou na křídý.
Začnou škrábat divné věci
u toho mít hloupé kecy.

My děláme chr pší chr pší,
venku zatím stále prší.
Najednou ten slastný zvuk.
Zvoní! A je mi všechno fuk.

Alena Menšíková, Barbora Pohlová, 9. A

Hodina češtiny

Když mně ráno budík zvoní
nemám sílu ani vstát.
Máma ta mě hnedka honí
a já chci si ještě spát.

Přijde znovu, pohladí mě
a já se fakt cítím bídně.
Hlava třeští, břicho bolí,
čekají mě jen úkoly.

Že bych dneska zůstal doma?

Ani toto neprošlo mi,
máma jako vždycky to pozná.
Skloňování diktuje mi,
vždyť čeština není hrozná!

Napůl oči zalepené
svižně hlásám pády, vzory.
Všechno už mám popletené,
až mě břicho zase bolí.

Zanedlouho sedím vzorně
ve své školní lavici.
V češtině jsem na pozoru
zvedám svoji pravici.

Všechno skvěle naučené,
mužský, ženský, střední vzor.
Štěpán vedle varuje mě,
že zas nedávám pozor!

Zrovna hasím žízeň svoji,
pozor ale však dávám.
Učitelka vedle stojí
a zápis hned dostávám.

Co už na tom teďka změníím,
nejsem přece bez viny.
Ve snech velmi často vídám
učitelku češtiny.

Ale já i přesto nechci
učitelku novou.
Každý den mám přece svoji
Libu Svobodovou.

Lukáš Černý, 4. A

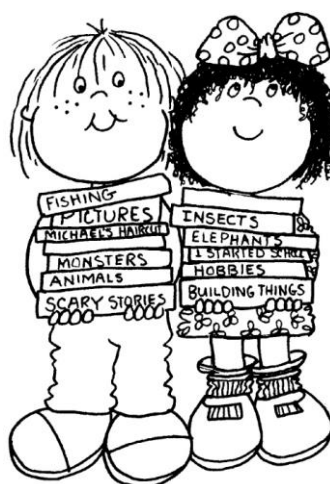

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Balázs Vojtěch</i>	34
<i>Beranová Valérie</i>	21 - 23
<i>Bezděková Petra</i>	31
<i>Bláhová Adéla</i>	31
<i>Bradáč Jakub</i>	35
<i>Bušová Hana</i>	3, 4
<i>Černý Lukáš</i>	41 - 42
<i>Drašar Marek</i>	40
<i>Hédlová Barbora</i>	2
<i>Hrubošová Michaela</i>	19
<i>Kalová Kamila</i>	26, 35
<i>Klimeš Martin</i>	40
<i>Klimešová Michaela</i>	37
<i>Kobylka Matěj</i>	3, 8
<i>Kobylková Marika</i>	38
<i>Konečná Kristýna</i>	30, 37
<i>Konečný Vojtěch</i>	26
<i>Krejčí Tereza</i>	29
<i>Krupová Michaela</i>	18, 24, 25, 39
<i>Kučerová Viola</i>	6
<i>Leník Jan</i>	34
<i>Lůdl Patrik</i>	8
<i>Magda Oldřich</i>	36
<i>Machačová Anna</i>	4, 5, 6
<i>Malachová Monika</i>	27 - 29, 38
<i>Malík Martin</i>	8

<i>Menšíková Alena</i>	32, 40
<i>Mlčůchová Eliška</i>	35, 36
<i>Pohlová Barbora</i>	32, 40
<i>Pokorná Petra</i>	37
<i>Řičánek Dominik</i>	35
<i>Sedláková Nikola</i>	19
<i>Sedláková Zlata</i>	34
<i>Skoupá Lucie</i>	34
<i>Skoupá Miroslava</i>	4, 6, 7, 8
<i>Slanina Tobiáš</i>	3, 8
<i>Straková Michaela</i>	6
<i>Šebelová Jana</i>	5
<i>Šebelová Martina</i>	36
<i>Štěpánková Monika</i>	4, 5
<i>Štorková Veronika</i>	33
<i>Štrajtová Gabriela</i>	9 - 17, 20
<i>Štreitová Aneta</i>	33
<i>Veselý Tomáš</i>	36
<i>Vitová Magdaléna</i>	7
<i>Zvejšková Zuzana</i>	39

Zdroje obrázků:

- *Obrázek na straně 2:*
http://gry-dlaczego.pl/kolorowanki/kolorowanki-zwierzeta/370_kolorowanka-kuna.html
(19.5.2013)
- *Obrázek na straně 7:*
http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2008/11/vanocni_darky_06.gif (23.6.2013)
- *Obrázek na straně 9:*
<http://berusci-net.doyle.netservis.cz/obrazky/kote-s-klubickem> (23.6.2013)
- *Obrázek na straně 11:*
<http://www.vyletyprodeti.cz/pocasi/omalovanky-pocasi-duha> (23.6.2013)
- *Obrázek na straně 20:*
http://wiki.rvp.cz/User:Martina_Potschov%C3%A1 (19.5.2013)
- *Obrázek na straně 21:*
<http://1.bp.blogspot.com/-ERDd0SA9h6g/TxJXGHvcZEI/AAAAAAAAAKdM/O2rzqh3Gvv0/s1600/eyes.gif> (19.5.2013)
- *Obrázek na straně 22:*
<http://www.ascczech.cz/zprav/59/59.htm> (3.6.2013)
- *Obrázek na straně 24:*
http://cz.clipartlogo.com/premium/detail/wave_28758862.html (19.5.2013)
- *Obrázek na straně 25:*
<http://www.nazehlovacky.com/index.php/nazehlovacka-stopa-2-p236> (19.5.2013)
- *Obrázek na straně 31:*
<http://www.predskolaci.cz/?p=8988> (20.5.2013)
- *Obrázek na straně 32:*
<http://www.secrji.cz/archiv/archiv1011.htm> (19.5.2013)
- *Obrázek na straně 33:*
<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2011/10/bez-nazvu.jpg> (20.5.2013)
- *Obrázek na straně 39:*
<http://www.malvorlagen.net/ausmalbilder/tiere/kobra2.jpg> (20.5.2013)
- *Obrázek na straně 42:*
<http://www.gymnaslo.cz/ze-zivota-skoly/predmety> (23.6.2013)
- *Obrázek na straně 44:*
<http://media0.webgarden.cz/files/media0:510a01f0309c2.jpg.upl/d%C4%9Bti%20s%20knihami.jpg> (20.5.2013)
- *Obrázek na straně 46:*
<http://media1.webgarden.cz/files/media1:510a01ff318e7.jpg.upl/na%20hromad%C4%9B%20knih.jpg> (20.5.2013)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2012/2013. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2012/2013)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Crlová Jana, Mgr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

